

VÄGEN
TILL DEN
GYLLENE
TRIANGELN

Göran Hägg

VÄGEN
TILL DEN
GYLLENE
TRIANGELN

Göran Hägg

Göran Hägg

Vägen till den gyllene triangeln

Saga

Vägen till den gyllene triangeln

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 1974, 2019 Göran Hägg och SAGA Egmont, an imprint of
Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen
All rights reserved
ISBN: 9788711920190

1. E-boksutgåva, 2019

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än
personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt
med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-
koncernen

I den gyllene triangeln

Stridsflygaren Roger Pachmann steg ur det silverglänsande attackplanet, ivrigt påhejad av tillskyndande mekaniker. Vinden slet i deras overallbyxor. Solen brann ensam i den koboltblå himlen. Nästan kylig. Kall som de blixtar och ljuskaskader som slungades tillbaka ur metallen. Rent ljus, ja allt ljus som sådant, utom eldsljus, är kyligt. Kanske beror det på klimatförhållanden, som inprogrammerats under ljusmottagarens barndom. I norr är ju också vinterdagarna de ljusstarkaste. Det intensivaste ljuset, lika väl som det mest intensiva mörkret, bor i kylan. Solen brann och gnistrade på himlen, i den kalla metallen. Under honom brann startplattans asfalt, och runt horisonten ångade den tropiska djungeln.

Han gick bort mot jeepen som skulle föra honom in till basen. Solen stod i zenit. Endast under hangartaken kröp här och var små skuggfläckar ut över asfalten. Silhuetten av ett spaningsplan gled på hög höjd in i synfältet, annars gapade himlens kyla obruten över den dallrande luften kring planen på landningsbanan.

Väl framme vid en av cementbyggnaderna steg han ur jeepen och gled uppför en trappa, för att byta om, genomgå kontrollen och rapportera. Luftkonditioneringen surrade svagt.

Allt var överståndet. Över vitt kakel tog han sig ut i duschen. Han lät vattnet strila över sin ludna, brunbrända kropp, torkade sig sedan med en av flygvapnets frottéhanddukar – detta var ett land av vit frotté och grön plast – och smorde in sig med rakvatten och gick ut i

omklädningsrummet. Han såg sig i spegeln, medan han rättade till den vita frottéskjortan. Små rynkor vid mungiporna gav ett sarkastiskt uttryck åt det brunbrända ansiktet över den vita skjortlinningen. Pannan var slät mahogny under det korta, svarta håret, ännu vått efter duschen. Jo, han hann med en drink i baren före genomgången. Hans favoritdrink: lika delar cognac, söt sherry och apelsinjuice. Han tände en cigarrett och såg på sitt schweiziska armbandsur. Gott om tid. Han lät blicken flyga över baren. Där var hans eget porträtt, bredvid kommendantens, med förtjänsttecken och allt.

Han mindes bilden i spegeln och bilder han nyligen sett av sig i tidningar och lokal TV. Ingen skillnad. Trots att porträttet var nästan två år gammalt. Bara de två rynkorna vid mungiporna. Tiden här brukade annars slita på folk; både flygningarna och klimatet. Spänningen, rädslan och mellan dem den relativa tristessen. Trots fri tillgång till kvinnor och sprit – mellan stridspassen. Han hade aldrig varit rädd. Folk fruktade det okända. Inte han. Han var glad och stolt. Flera gånger dekorerad. Flera gånger i TV. Både i lokala utsändningar och i reportage för hemmaopinionen. Det krävdes män som han, nu när kriget vikit av, flutit undan och flyttats till dessa avlägsna trakter. De behövdes för att bygga upp folks vilja att bekosta de nödvändiga ansträngningarna, för att sätta en damm för motståndarens förrådslinjer. Han var något av en nationalhjärte. Det bekom honom inte. Han var orädd och visste det. Han gjorde sig bra i TV och på bild och visste det. Men framförallt gjorde han sitt jobb. Och visste det. Det var allt. Han såg på klockan igen. Dags att gå. Han tog på sig sina obågade solglasögon och gick ut genom solflödet mot kommandosalen.

Det var mörkt i salen. Endast på katedern på podiet brann en svag lampa. Överste Ulsen drog ned en vit

filmduk. Först några flygfoton. Så kartor och diagram. Framgången hade varit total.

Jeepen skakade honom utför den leriga bygatan, där yra höns flydde kacklande in mellan bambu- och plåtskjulen. Hem mot hans bungalow i utkanten av basterritoriet. En infödd vaktpost skyldrade vid grindstolpen av cementrör. Som folkhjälte måste han ju skyddas mot alltför mycken uppmärksamhet från pressen. Flygvapnets pressdetalj ordnade intervjuerna och såg till att de kom vid lämpliga tillfällen. Flygvapnets pressdetalj, samt honoraret för hans bok "Vingar av eld" hade bekostat bungalowen. Även om flera av de permanent stationerade flygarna hade sådana, var hans därför i särklass.

Trots att han var en nationalhjälte (där hemma, där borta) kunde han efter ett uppdrag som detta erkänna att flygningarna var lättare nu. Datastyrd målspaning, autopilot, robotvapen, infraljus, laser och datastyrd stridsledning. Ändå fanns det utrymme för sådana som han.

Väl inne i bungalowen blandade han en ny drink i väntan på maten. Ingen flygning före söndag. Hans infödda hushållerska kom in. Fantastisk flicka. Hon lagade hans mat också. Han tyckte om orientalisk mat. Visserligen hade han hört att det därhemma under krigets gång kommit på modet i vissa radikala kretsar att äta opolerat ris, importerat från trakterna på andra sidan, i solidaritet med fienden. Åja, han tyckte om det i alla fall. Den sortens protester oroade honom inte. Inga protester förresten. Hur som helst, man hörde sällan av dem nuförtiden. Han var en av de gestalter som hjälpt nationen att återfinna sig själv. Inte heller sådana fraser brydde han sig egentligen om, även om han trivdes i rampljuset – det ville han inte förneka. Rasande grann flicka i alla fall. Han tog av sig solglasögonen. I sin tunna blus och kjol dukade hon upp hans måltid. Hon talade hittills bara några ord på hans

språk. Det var närmast en fördel. De åt under tystnad. Hon dukade av och satte sig sedan hos honom på divanen. Han drog ett par djupa bloss på sin Rothman's King Size, dödade cigarretten i askkoppen med påskriften NOILLY PRAT - DRY SWEET och sökte hennes läppar, friskt röda som ett öppet sår. Luftkonditioneringen surrade.

Han knäppte upp hennes blus och drog av henne kjolen. Hon var naken under kläderna i hettan. Hennes bröst var små och fasta, med vårtorna som bleka körsbär på den olivbruna huden. Hennes kropp var barnsligt tunn och spröd. Han drog av sig kläderna och hon vred sig kvidande på rygg, för att ta emot honom. Han lade sig ned, kände sig för och vred henne sittande över sig, så att han kunde njuta av anblicken av hennes välproportionerade brungula kropp, medan han metodiskt dröjande genomförde akten med samma precision som ett stridsupdrag.

Han drog på sig sin morgonrock av vit frotté, blandade en ny drink och sjönk ned i en korgstol framför TV:n. Flickan kom in, nu kammad och påklädd, kysste honom på pannan och satte ned en kaffekopp och försvann sedan in i sovrummet. Han knäppte på TV-apparaten med fjärr-reglaget. Den lokala utsändningen för de militära styrkorna i området. Innan bilden kom såg han sin spegelbild i skärmen. Var det inte en liten, ny rynka vid vänster mungipa? Hade han verkligen åldrats? Han hann inte vidare fundera över saken. Här var nyheterna. Från dagens flygning. Titta där var han själv. När han klev ur planet. Han mindes inte att det varit några kameror ute på plattan. Men de hade väl knäppt honom genom något teleobjektiv. De släppte ju fram media-killarna överallt nuförtiden. Det var helt annorlunda numera. Inget hysch-hysch. Data-tekniken gjorde ändå allt svårmanövrerat och obegripligt. Istället för att dölja kunde man visa. Män som honom. Allt

var öppnare. Inte underligt att opinionen förstod. Numera. Inte ens planen behövde kamouflagemålas.

Där var han. Han såg jeepen köra fram och sig själv stiga ur gamla CF-25:32. Kameran panorerade över landningsbanan tills bildfältet åter träffade planets glänsande metall. Han läste på vingen: CF-25:21. Han såg sig själv kliva in i bilden, vinka åt kameran och stiga upp i jeepen. En speaker- röst bröt och gav dagens siffror på en skylt.

Det var något som inte stämde. Han skulle egentligen ha flugit CF-25:21, men senare beordrats över till CF-25:32. Han hade inte vinkat åt någon kamera. Åt mekanikerna? Nej. Filmen måste vara gammal. Han orkade inte vidare tänka på saken. Han kände sig plötsligt mycket trött. Han gick till sängs utan att bry sig om flickan. Bara några trötta tankar på morgondagens radio-intervju. Han sov inom fem minuter. Under den surrande luftkonditioneringen.

Han steg upp vid åtta-tiden på morgonen. I rakspegeln iakttog han nu tydligt den nya rynkan vid vänster mungipa. Fortfarande sömndrucken värmdde han på kaffet – flickan var tydligen redan nere på marknaden och gjorde inköp – och satte på radion. Den skvalande musiken ur transistorn bröts av en speaker-röst: "... Här har vi nu, tidigare än vad vi vågade lova i gårdagens nyhetssändning, en intervju med hjälten från gårdagens fjärr-attack, Roger Pachmann ..."

Speakern malde på och sedan kom en avskyvärt välbekant stämma: hans egen. Rösten var bekant. Orden var bekanta, det var vad han planerat att säga. Det var bara det att han inte givit den intervjun ännu! Han märkte att handen darrade så att han spillde kaffe över de vita tropikbyxorna.

Speaker-rösten malde andfått vidare: "... en extra intervju i TV efter nionyhetererna om fem minuter... Carry on, music-lovers." Pachmann störtade fram till TV-apparaten. Ett dansprogram med leende, infödda dansare. Så bröt man

för nyheter. Kartor, kommentarer, bilder från hemlandet. Andra frontavsnitt. Och... där var han. Han själv. Direkt i färg. Han satt under sitt porträtt i en studio på basens lokala pressdetalj. Lugn, leende, outsliten, med endast en liten rynka vid varje mungipa. Hur var det möjligt? Vad var meningen med detta? Hur vågade dom? Hur kunde man ...?

Han ringde på jeepen, drog på sig uniformsjackan utan att knäppa, och inom en kvart steg han in genom pressdetaljens glas-entré. Genom en lång linoleumkorridor nådde han studiobyggnaden. Han märkte att receptionisten tittade förvånat på honom. En vänlig chefsperson ledde honom genom en ny korridor in i en studio, där en TV-inspelning just fullbordats. Mitt i skogen av kameror satt HAN. Han själv. Han gick närmare. Likheten var förbluffande. Det var bara det att på hans kopia syntes svagt, helt svagt, tre skruvar bakom vänster öra. Han blev rasande. Och skrek. Hur kunde man! Hur i helvete! Vad var meningen med detta! Så sjönk han utmattad ned i en segelduksstol och torkade svetten ur sitt hår. Det var då han kände det. Helt omärkligt och övervuxna med hud och hår, bakom vänster öra, satt de tre knappar som dittills tillgodosett nationens behov av en hjälte.

Skinner Vitalizer (Det moderna miraklet)

Jag hade inte träffat Thomas Blomquist på flera år, när jag en dag plötsligt stötte ihop med honom utanför systemet vid parkeringshuset på Regeringsgatan.

Han var påfallande välklädd: under paletån stack ett par mörkblå, kritstrecksrandiga byxor fram och över dem en hög vit skjortkrage, en diskret slipsknut och ett solbränt ansikte. Även det var påfallande nystruket och förändrat: under örnnäsan böjde sig en mustasch av popmusikertyp, samtidigt som håret var nyklippt och välansat. Påsen dignade och klirrade.

- Tjänare Blomman. Hure läget?

- Jo, för katten. Och själv då?

- Det knallar. Jag undervisar och så där. Ute i Sättra. Vad gör du? Fortfarande juridik?

- Nej för katten. Den la jag av med för tre år sen. Jag läste proppen och företagsekonomi. Sen var det stopp. Nej, jag har en firma.

- Har du det. Jaså.

- Jovisst. Har du nåt för dej förresten. Jag har bilen häruppe. Häng med hem och ta dej en jävel, så får vi snacka.

Klockan var tolv. Min fru väntade mig inte hem förrän vid fem-tiden. Egentligen var jag på väg till biblioteket. Men jag hade inte sett Thomas på åtminstone fyra år. Det blir så fast man bor i samma stad.

Möten med gamla polare från skoltiden kan vara pinsamma. Man pratar om andra gamla kamrater: om man

sett dem, om man vet var de är och vad de gör. Sen tar det slut, och man skils efter fem minuter under ansträngt glättiga former, med sådana där ömsesidiga löften om att man snart måste höras av och träffas igen. Fraser som det vore en förolämpning att ta på allvar.

Ändå accepterade jag gärna inbjudan. Jag var nyfiken på vad som hänt med Thomas. Inte bara det att vi varit hart när oskiljaktiga under de sista skolorn i Gubbängen. Inte heller att han hade förändrats. Sist vi setts hade han ännu varit långhårig och klädd i prylar från arméns överskottslager. Utan för att jag redan då undrat vad det skulle bli av honom. Redan på den tiden hade han varit en ovanlig, för att inte säga extrem person i flera avseenden. Han var mannen som gjorde vad som föll honom in, och samtidigt var allt hos honom utstuderat, medvetet. Hans motvilja mot konventioner bottnade mindre i något slags radikalism än i ett slags metodisk nyfikenhet på hur långt man kunde gå. Skillnaden mellan honom och de flesta andra jämnåriga i det avseendet var att han vanligen genomförde de bisarra projekt som de flesta andra bara talade om. Han experimenterade med fenedrin, långt innan det var på modet. Han packade två tröjor och en gitarr och liftade till Italien utan att underrätta familjen. Det viktigaste var, förklarade Thomas, att man njöt av livet. Han var en mästare i att anordna orgiastiska bjudningar i en nödortfiktig inredd f.d. tvätthuset, som utgjorde hans föräldrars sällan använda sommarstuga. Hans bjudningar skilde sig från de flesta andras genom att de existerade i sinnevärlden i exakt det skick som ryktet beskrev dem. Trots urusla skolbetyg saknade han inte begåvning. I varje fall var han en utmärkt schackspelare. Samtidigt var alla ense om att det aldrig skulle bli något av honom. Själv instämde han gärna i detta antagande, eftersom det stämde

med den bild han tyckte om att folk gjorde sig av honom. Därför var jag extra nyfiken på vad som hänt med honom.

Vi kom upp i parkeringshuset. Bilen var en tvåsitsig sportbil av ett märke som jag inte närmare kan identifiera. Bilar är inte min avdelning. Vi klev in, och han startade, och strax gled vi söderut över Strömbro.

I bilen pratade vi mest om gamla kamrater: om vi hade sett dem, om vi visste var de var eller vad de gjorde. Själv sa jag att jag hade tagit min examen, gjort barn, gift mig och börjat undervisa. Så var det. Ringen på Thomas' finger tydde på att han var gift eller åtminstone förlovad. Om han hade några barn framgick däremot inte.

Det hade kommit som en överraskning för alla, när han började studera juridik. Själv förklarade han det som ett skämtsamt tilltag. Kanske följde han helt enkelt minsta motståndets lag. Det krävs som bekant ingenting för att få börja läsa juridik. Men det hade han tydligen – helt i linje med allas förväntningar – slutat med. Men sedan hade det hela tydligen tagit en oväntad vändning.

Hans villa låg ute i Sköndal. Den var inte överdrivet flott, men bra mycket ståtligare än vad man kunnat vänta sig.

Vi kom in, och han lämnade mig i ett vardagsrum med svarta skinnmöbler. Jag sjönk ner i en soffa av den där typen där man slår knäna i hakan om man försöker sitta på vanligt sätt. Jag lät överkroppen falla bakåt mot det avlägsna ryggstödet och lyckades slingra in fötterna under det decimeterhöga, trävita bordet som utbreddes i rummets centrum, samtidigt som jag instinktivt började titta efter gamla nummer av läkartidningen eller annan väntrumslitteratur.

– Frugan är på landet. Sitt ner för katten, jag kommer strax.

Han ilade uppför en trappa och återvände utan kriterier, iförd undertröja och ett par manchesterjeans.

Ur ett barskåp med speglar plockade han fram en flaska Johnnie Walker Black Label och två glas. Musik flöt ut ur ett par högtalare. Det var Beethovens "Eroica".

- Annars har jag Leonard Cohen. Du gillade ju den sorten. Eller också skulle vi höra någon av dom gamla. "Flowers" med Rolling Stones eller "Bringing It All back Home" med Bob Dylan. Fast av din klädsel att döma gillar du kanske kampsånger. Jag har "Arbetets söner och döttrar". Det är sån stake i kampgrejer. Jag gillar det.

- Det här går bra.

Han hällde upp och vi drack.

- Förresten, vad är det för firma du har?

Tydligen var frågan väntad och efterlängtd. Han gick bort till bokhyllan och plockade ned några flaskor och burkar.

- Har du sett dom här?

Etiketterna var något olika, men samtliga bar överskriften "SKINNER - vitalizer".

- Nja, jag vet inte, men jag har sett reklamen.

- Ja, det är vackert så. Jag hade ju inte precis väntat mej att du använde det. Det är mest för kvinnor. Fast jag vet att vi också har män i vår kundkrets.

- Hur fasen har du hamnat i skönhetsbranschen?

- Tja. För det första så vill jag ju inte påstå att det här är något vanligt skönhetsmedel eller någon hudkräm i traditionell mening. Det är en vitalizer - nåt alldeles nytt. Fast det är klart att man kan kalla det ett skönhetsmedel också. Hur jag kom in på det? Det var inte så konstigt. Jag måste ha pengar, när det gick åt helvete med pluggandet. Så blev jag försäljare åt ett par kosmetikaföretag. Det heter konsulent nuförtiden. Sen lyckades jag förvärva generalagenturen för ett par amerikanska preparat, och när jag hade skrapat ihop lite, tyckte jag det var dags att starta med nåt eget vid sidan av.

- Du menar inte att du har hittat på och blandat till den där smörjan själv.

- Ja och nej. Idén är min egen. Fast det är klart att jag har experter som hjälper mej med produktutvecklingen. En hel stab numera. Fast vi var bara två stycken, när vi började experimentera och sälja i en källare uppe på Stigbergsgatan. Nu är vi en storindustri. Om man räknar med alla försäljare, agenter, reklamkonsulenter och så alla anställda, inklusive dom i den nya fabriken utanför Umeå, så har vi faktiskt ca trehundra anställda.

- Det är ju otroligt. Vem i helvete kan köpa all smörjan?

- En hel del går på export. Numera. Men på grund av vår produkts speciella egenskaper har vi fått en ständigt växande marknadsandel.

- Nu snackar du som en reklamfolder.

- All right. Det är vanan. Men du förstår hur jag menar.

- Vad är det i den där pastan egentligen?

Till Thomas' mer framträdande egenskaper hörde hans fundamentala ärlighet. Han var alltid fullkomligt ärlig, särskilt inför sig själv. Hans handlingar var alltid genomtänkta ända till de innersta bakomliggande motiven. Om han ljög, gjorde han det av ett principiellt välavvägt skäl, aldrig för att imponera. Nu hade vi dessutom hunnit dricka en del. Men jag tror inte att det var därför. Hans öppenhjärtighet berodde väl framförallt på gammal vänskap, till någon del (inbillar jag mig) på att han värdesatte mitt omdöme och till någon del på lust att briljera eller snarare chockera. Men att han överhuvudtaget tillät sig att diskutera området, berodde, det visste jag, på att han noga kalkylerat riskerna och visste att han saklöst kunde unna sig njutningen att förklara sina principer. Grammofonen hade hunnit fram till andra satsen av Eroican, begravningsmarschen.

- Tja, det är en vitalizer. Har du hört talas om Gerovital?